

РЕШЕНИЕ

№ 22259

гр. София, 03.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 08.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Теодора Василева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2587** по описа за **2026** година докладвано от съдия Теодора Василева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на А. В. К., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], чрез пълномощника си адв. К. У. срещу решение № 316 от 30.01.2026 г., постановено по АНД № 2947/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 10-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 23-4332-013019 от 03.07.2023 г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП за нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП на А. В. К. е наложена „глоба” в размер на 200 лева, а на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП са му наложени „глоба” в размер на 2 000 лева, „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 месеца (2 години) и на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г. на МВР са му отнети 15 контролни точки. С отделен диспозитив съдът е осъдил касатора да заплати разноските по делото. С касационната жалба се твърди неправилност на решението, поради нарушение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, като се излагат съображения и, че наложеното наказание е явно несправедливо. Претендира разноски.

Ответникът – началника група в отдел „Пътна Полиция“ към СДВР, не се явява и представлява в откритото съдебно задесание. Изразява становище за неоснователност на касационната жалба, с представени по делото писмени бележки, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура - прокурор Ю., изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Настоящият IV-ти тричленен касационен състав на Административен съд София - град, намира касационната жалба, като подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, за процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Производството пред Софийския районен съд е било образувано по жалба от А. В. К. против НП № 23-4332-013019 от 03.07.2023 г., издадено от началник група в Отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП за нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП на касатора е наложена „глоба” в размер на 102,26 евро, а на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП му е наложена „глоба” в размер на 1022,58 евро, „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 месеца (2 години) и на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г. на МВР са му отнети 15 контролни точки.

С обжалваното решение № 316 от 30.01.2026 г., постановено по АНД № 2947/2025 г. по описа на СРС е потвърдил наказателно постановление № 23-4332-013019 от 03.07.2023 г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция” при СДВР, като с отделен диспозитив съдът е осъдил касатора да заплати разноските по делото.

За да постанови този резултат съдът е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на атакуваното НП са спазени изискванията на чл. 40, ал. 1, чл. 43, ал. 1 и ал. 5 и чл. 58, ал. 1 от ЗАНН. Мотивирал е извод, че НП е издадено от компетентен административен орган, спазена е формата за съставяне на АУАН и НП, които съдържат всички необходими реквизити. Заключил е, че са спазени сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и по чл. 52, ал. 1 от ЗАНН.

Приел, че от обективна страна е доказано нарушението по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, съответно авторството на деянието също е безспорно доказано от събраните по делото гласни и писмени доказателства. От субективната страна съдът е приел, че нарушението е извършено виновно, поради което е потвърдил НП по отношение на нарушението по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП – като правилно и законосъобразно, при справедлив размер на наложеното наказание.

На следващо място, по отношение на нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, от субективна страна СРС е приел, че е извършено при форма на вината пряк умисъл, тъй като касатора е съзнавал, че е водач на МПС, че е проверяван от полицаи след реализирано от него ПТП и че съзнателно отказва извършването на проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества и техни аналози, което задължение му е изрично вменено с цитираната по-горе законова разпоредба, поради което е потвърдил НП и в тази му част.

В заключение е обосновал извод, че определения от законодателя размер на контролните точки, които подлежат на отнемане при извършено нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП не дава право на съда да преценява отегчаващите и смекчаващите отговорността обстоятелства и доколкото именно 15 контролни точки се отнемат на касатора с процесното НП, поради което го е потвърдил и тази част.

Според съставът на СРС, в случая нормата на чл. 28 от ЗАНН се явява неприложима.

Изложеното е мотивирано СРС да постанови оспорения понастоящем правен резултат.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

При постановяването му не са допуснати нарушения, които да съставляват основания за отмяна.

Въззивният съд е изяснил фактическата обстановка по делото, която не е необходимо да преповтаря от касационната инстанция, обсъдил е възраженията и относимата правна уредба.

При постановяването на решението си е спазил материалния закон и не е допуснал нарушение на

процесуалните правила.

От анализа на доказателствата по делото настоящият касационен състав установява, че районният съд правилно е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от страна на административнонаказващия орган, които да са довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. АУАН и НП са издадени от териториални и материално компетентни органи. Отразените в тях факти и обстоятелства са верни, същите са подкрепени с надлежни и достатъчно писмени и гласни доказателства, направените въз основа на тях изводи за авторството на нарушението в лицето на касационния жалбоподател, както и за субективната и обективната страна на самото нарушение са верни. Спазени са формата и реда при издаването им, респ. съставянето им, като правилно РС е констатирал, че същите съдържат минимално изискуемите реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.

Видно от разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. В случая е установено по категоричен начин, че касатора се е движил с несъобразена скорост с релефа на местността и че този релеф се състои в „остър завой“, при което не е навлязъл в неговата лента за движение, а в тази на срещуположно движещите се автомобили в резултат на това автомобилът, управляван от К., се е намирал пред и срещу автомобила, управляван от Т. – З., и го е ударил, с което е извършил нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП.

В случая, районният съд е осъществил законосъобразно преценка на доказателствения материал по делото, вкл. относно механизма на настъпване на ПТП, след обстоен анализ на всички събрани доказателства в процеса. Обоснован се явява и изводът, че касаторът, на посочената в АУАН и НП дата и място, не се е движил със съобразена с конкретните пътни условия скорост, което е довело до причиняване на ПТП. Нарушителят в случая сам се е поставил в невъзможност да избегне произшествието, като не е изпълнил изискванията чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. Предвид това, настоящият състав споделя извода на районния съд, че установените факти покриват от обективна страна фактическия състав на приложената от наказващия орган норма на чл. 179, ал. 2, предл. първо от ЗДвП.

На следващо място, в разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП (действалата към момента на издаване на наказателното постановление редакция от ДВ, бр. 2 от 2018 г., в сила от 3.01.2018 г.) е предвидено, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2 000 лв.

В чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП е възведена императивната забрана за водача на пътно превозно средство да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

В настоящия случай е съставен АУАН, в който поведението на лицето е квалифицирано като нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП. За да бъде законосъобразно ангажирана административно-наказателната отговорност на касатора и да му бъдат наложени предвидените в чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП наказания „глоба“ и „лишаване от право да управлява МПС“, следва да бъде установен отказ на водача на МПС да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и неизпълнение на предписанието за медицинско и химическо изследване за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Разпоредбата съдържа два алтернативни способа и отказ на който и да е било от тях, при липсата на отчетен резултат, изпълва състава на едно нарушение. Независимо обаче чрез кое от предвидените в закона изпълнителни деяния - отказ от изпробване с техническо средство или неизпълнение на предписание за медицинско изследване, се осъществява едно и също нарушение - това по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, за което правилно е ангажирана отговорността на водача. В този смисъл са и мотивите на ТР № 13 от 20.12.2021 г. по т.д. № 1 от 2021 г. на ОСС, I и II колегия на Върховния административен съд.

Безспорно е по делото, че водачът е тестван първо за алкохол, като техническото средство е отчело 1.94 промила, а след му е предложено да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техни аналози, но той е отказал. В тази връзка, няма съмнение и спор, че независимо от конкретно сочените причини и обяснения за това, касаторът не е изпълнил, нито нареждането на контролните органи за извършване на проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози, нито пък нареждането на контролните органи за извършване на химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. Казано с други думи, в случая са проявени и двата фактически състава, предвидени в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, осъществяването на които е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред.

Цитираната законовата разпоредба е императивна и не урежда изключения или възможни хипотези на законосъобразен отказ. Отказът винаги осъществява състав на нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Единствената възможност за нарушителя да докаже, че не е извършил нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП е като бъде подложен на тест, резултатите от които се проверяват чрез допълнителни медицински и химически изследвания, за което в случая е издаден талон за медицинско изследване

№ 086210, в който е отразен и резултата от тестването му за употреба на алкохол. След като нарушителят не е направил предписаните му медицински изследвания, той доброволно и за втори път се е лишил от възможността да докаже, че не е употребявал наркотични вещества.

По изложените съображения, съдът намира за законосъобразно определено наложеното наказание, т. к. съгласно чл. 174, ал. 3 от ЗДвП нарушителят се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от 2 години и глоба 2 000 лв. Наложено е глоба в размер на 2 000 лв., както и в условията на кумулативност лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца, т. е., наложеното наказание е в предвидения размер. Не е възможно да се наложи наказание под минималния предвиден за това размер на наказанието, поради което същото е правилно определено от АНО и съответно правилно е потвърдено от СРС.

На последно място, правилно и обосновано на основание чл. 6, ал. 1, т. 3 от Наредба Из-2539 от 17.12.2012 г. за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на

допълнително обучение на касатора са му отнети и 15 контролни точки.

В хода на въззивното производство не са представени доказателства от касатора, които да опровергават констатациите в съставения АУАН, а такива не са представени и в настоящото производство, като в тази връзка следва да се посочи, че съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В конкретния случай, от събраните по делото доказателства писмени и гласни, безспорно се установява, че касаторът е осъществил състава на посочените в АУАН и в НП нарушения от обективна и субективна страна и са неоснователни твърденията на същия, че не е извършил вмененото му деяние.

Настоящият състав намира, че нарушението е доказано по несъмнен начин, като доказателства противостоящи на отразеното в акта, не са събрани по делото.

В случая безспорно не са налице и условията по чл. 28 от ЗАНН за маловажност на деянието предвиден в чл. 28 от ЗАНН. Установяването на употребата на алкохол или друго упойващо вещество и тяхната концентрация е от съществено значение за определяне дали е налице административно нарушение или престъпление. Законодателят е въздигнал в самостоятелно нарушение отказът да бъде извършена проба с техническо средство или неизпълнението на предписание за медицинско изследване. Именно в тази връзка нормалната логика води на извод, че отказа да бъде дадена такава проба е продиктуван от желанието на съответното лице да прикрие нещо по-съществено, като например употребата на наркотици, а това пък представлява престъпление. Именно това е причината само отказът за извършване на проба да е достатъчен за ангажиране отговорността на отказалото да я извърши лице. Предвид на изложеното не може да бъде приложен института на маловажност за конкретното нарушение.

По тези доводи обжалваното решение е правилно и същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед разпоредбите на чл. 63д, ал. 3 и ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, направеното от процесуални представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно, като същото следва да бъде определено в размер на 66,47 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Административен съд София-град, IV-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 316 от 30.01.2026 г., постановено по АНД № 2947/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 10 състав.

ОСЪЖДА А. В. К., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер от 66,47 (шейсет и шест евро и четиредесет и седем евроцента) евро, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение за касационното производство.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: